

BRAVO, ȚÂNDĂRICĂ!

Cercul a revenit, în sfârșit, la locul său firesc: în arenă. Eliberându-se de auxiliarele numere de varieteu și music-hall, renunțând la imixtiunile estradistice și re-
vuitice ce n-aveau alt scop decît de a înșira cîțiva autori pe afiș, Cercul nostru de Stat a prezentat un onest și curat spectacol, în ciuda bombasticului său nume: *Spectacol excepțional*. Socotesc că doi factori au contribuit în egală măsură la acuratețea acestei reprezentatii: regizorul Mircea Gheorghiu și polivalentul interpret Țândărică. De fapt, numerele prezentate sînt locuri comune ale artei manejului. Dar ele au fost încadrate într-o viziune inspirată, pe linia manierei specifice genului, și aici este meritul tînărului regizor, dedicat acestei generoase și totodată dificile activității.

Spectacolul e într-un anumit sens un recital. Un recital Țândărică. La Moscova, acolo unde Sașa Popov și Karan D'Aș au făcut vogă, Țândărică a devenit cunoscut în cîteva seri. Spectatorii moscoviți au venit de două, de trei ori, la teatru pentru Țândărică, ziarele i-au publicat fotografia, i s-au luat interviuri, a vorbit la Radio. Ca și Popov, Țândărică e un talent complex. Virtuoz jongler, Țândărică face să zboare în aer o trusă culinară; după o dresură savantă, Țândărică apare în arenă cu un cățel dresat după toate regulile artei; după zburătorii la trapez, Țândărică face publicul să ridă, executînd uimitoare salturi acrobatice.

L-am văzut și într-o pantomimă. Țândărică e actor! E clown dar nu șarjează, are un succes formidabil și nu e cabotin. Joacă rolul unui chelner indolent. Nici o grimasă, nici o strîmbătură. Simplu, firesc. Acrobatul Țândărică a știut să se servească de atributele agilității sale pentru a-l servi din plin pe actorul Țândărică și pentru a-l face să desfidă legile gravitației.

Păcat numai că Țândărică ține atît de mult să poarte masca lui Charlot. Păcat că i-a împrumutat nu numai masca, dar și din ținută, din mers. E drept, nu l-a

copiat la „indigo”; l-a înțeles structural și a apăsat pe acele clape care răspund unor stări emoționale complexe. Totuși... Țândărică ne-a mărturisit că își caută un „tip” propriu, o mască pe măsura personalității sale. Eventual, un Păcală mucalit și hitru, bun de șotii și năzdrăvăni. Poate...

Ne-a promis că îl vom revedea în curînd în noua postură. În fond și Popov a trecut prin diverse „apostaze” pînă la „capul” de azi, proiectat pe copertile revistelor din lumea întreagă. Așa că Țândărică face echilibristică și la propriu și la figurat. A transfigurat un spectacol obișnuit (cu unele numere puțin cam prăfuite de atletică grea și trapez, cu un prestidigitator ce înșiră locuri comune), i-a dat viață, l-a animat prin ritm. Avem un bun artist de circ. Bravo, Țândărică! Și odată cu aceasta, aplauzele spectatorilor se îndreaptă și către Dina Mihalcea, la fel de artistă azi (prîntre blazații săi lei) ca nu de mult pe scenă.

Cercul de Stat ne-a prezentat un spectacol ce s-a bucurat de un mare succes și la Moscova — oraș în care reprezentația de circ se bucură de mare succes.

E un început frumos! Așteptăm și altceva. Așteptăm ca afișele de azi, într-un viitor apropiat, să-și merite într-adevăr titlatura: *Spectacol excepțional!*

Am asistat, între timp, la o nouă premieră a Cercului de Stat: *Alei... hap*. Nu mai e cazul să pomenim și noi despre ciudățenia unui titlu cu totul nepotrivit, ci vom mai semnala o dată linia firească pe care se îndreaptă Cercul — aceea a unor spectacole de manej. Bunele numere prezentate de artiști din R. P. Ungară și R. P. Bulgaria au dat ținută unui spectacol, în rest puțin cam monotone și cu numere destul de desuete.

A stăruit însă în noi o întrebare. Care a fost rolul regiei artistice (Cezar Țipa), subliniată cu litere pline pe afiș, cînd a fost lăsată să apară în arenă o prezentatoare cu o dicțiune imposibilă, un fel de comic ce nu-și găsea locul, iar evoluția clownului muzical să fie presărată de vulgaritate? Este doar o simplă prezentă? Sperăm că pe viitor, nu!

Al. P.